

...แอ๊ด ฉันเปิดประตูห้องพักอาจารย์เบาๆ

นัทสีเมะซังที่เปิดหนังสืออ่านอยู่ด้านในห้องเงยหน้าขึ้นมองฉัน แล้วก็ยิ้มจางๆ

"ยินดีต้อนรับ ..วันนี้ก็มาดูอาการหรือ?"

"ค่ะ"

ฉันตอบเสียงเบา แล้วเดินเข้าไปยังโถะของนัทสีเมะซัง

บนโถะนั้น มีกล่องกระจกใสใบเล็กๆ ถูกวางไว้ ข้างในนั้น มีตุ๊กตาหนึ่งตัวล้มกลิ้งนอนอยู่

ร่างกายสีขาวราวกับหิมะอันนุ่มฟู รับแสงอาทิตย์ของฤดูใบไม้ร่วงที่สาดส่องมาทางหน้าต่างอยู่อย่างสงบ

"...ยูกิจัง"

ฉันเรียกด้วยเสียงค่อย แต่ว่า ร่างเล็กๆ นั้นก็ไม่ขยับแม้แต่หน่อย

"ฮารุคุง..."

พอแตะกล่องกระจกใสอย่างเบาเมื่อ ความรู้สึกเย็นเยือกก็ส่งผ่านมายังนิ้วมือ

น้ำตาฉันหยดลงหยดหนึ่ง ต่อความเจ็บปวดที่ทำให้ใจหม่นหมอง

第四話 「じぶんのできること」

บทที่สี่ : "สิ่งที่ตนทำได้"

คืนที่ฉันช่วยยูริจังออกมาจากพายุทราย

นัทสีเมะซังวิ่งมาหาฉันซึ่งงงนอนอยู่ โดยมีฮารุคุงที่กลายเป็นตุ๊กตาแกะซึ่งไม่สามารถขยับตัว พุดอะไรไม่ได้อย่างกะทันหันอยู่ตรงหน้า

"สุโมโมะจัง ไม่เป็นไรนะ เมื่อกี้ ยาเอโนะซังมา..."

นัทสีเมะซังหยุดพุดลงกลางคืน

มองร่างของยูกิจังในมือฉันซึ่งไม่พุดอะไรทั้งสิ้น แล้วนัทสีเมะซังก็พิมพ์เหมือนคร่ำครวญ "นี่มัน..." จากนั้นก็มองกวาดตาทั่วบริเวณที่หลงเหลือร่องรอยของพายุหมุนอยู่

"มีร่องรอยการกางเขตแดนอยู่ ...เพราะอย่างนั้นเลยไม่รู้สึกตัวนี่เอง"

เขาย่นคิ้วบางเข้าหากัน ท่าทางทุกซ่ใจมาก

"งี้นี่เอง ...เลยกลายเป็นอย่างนี้ไปสินะ"

"นัทลีเมะ...ซัง"

ไหล่ฉันทูกโอบเบาๆ ฉันทันไปมองนัทลีเมะซังอย่างซ้าๆ

"นะ นัทลีเมะซัง ยูกิจังคือ... ฮารุคุงล่ะ"

"อืม" นัทลีเมะซังพยักหน้า

"เขามาช่วยฉันนะ ...แต่ ทำไม? ถึงไม่ขยับตัวเหรอ ฉันทเรียกมาตลอดตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว แต่ฮารุคุงก็ไม่ยอมตอบฉันทเลย..."

นัทลีเมะซังโอบตัวฉันทที่ร้องไห้ออกมาเข้าไป แล้วพูดอย่างเสียใจว่า

"ผมน่าจะระวังให้มากกว่านี้ซักหน่อย ขอโทษนะ"

จากนั้น ฉันทถูกพาตัวไปห้องพักอาจารย์ แล้วได้ฟังเรื่องต่างๆ มากมาย

ทำไมฮารุคุงถึงกลายเป็นตุ๊กตาแกะยูกิจัง และทำไมเขาถึงเก็บรวบรวมหยาดแห่งดวงดาว รวมทั้งเรื่องที่มีกฎของฟิคุราเล่ที่ว่า ถ้าถูกคนของโลกนี้รู้ตัวจริงเข้า จะต้องกลายเป็นสิ่งที่ตนเปลี่ยนร่างอยู่นั้นด้วย---

"เพราะอย่างนั้น ฮารุคุงเลย..." ฉันทพูดอะไรไม่ออก

เลยกลายเป็นตุ๊กตาธรรมดาที่พูดก็ไม่ได้ ขยับตัวก็ไม่ได้จันทเหรอ? เรื่องพรรคนั้น เรื่องพรรคนั้นนะ...

"นัทลีเมะซัง ฉันทควรทำยังไงดี? ทำยังไงฮารุคุงถึงกลับเป็นเหมือนเดิมได้เหรอ?"

ฉันทพูดอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่นัทลีเมะซังเพียงแค่อายหัวไปมาด้วยใบหน้าที่แฝงด้วยความเศร้า

เบื่องหน้าฉันทดำมืดลง

"ไม่เอา... ไม่เอานะ"

ไม่อยากเชื่อ ร่างกายฉันทสั่นขึ้นมาเอง พร้อมกับความเจ็บปวดอันรุนแรงในใจราวกับถูกผ่าอก และน้ำตาก็พร่างพรุดังๆ ออกมา

ฮารุคุงเป็นคนสำคัญของฉันทแท้ๆ แต่ฮารุคุงจะทิ้งฉันทไปเหรอ? จะไม่ได้เจอกันอีกต่อไปแล้วเหรอ...?

ทั้งที่จนถึงเมื่อวาน ยังหัวเราะอยู่แท้ๆ ยังพูดว่าเดี๋ยวก็คงต้องใช้ผ้าพันคอแล้วละมัง แล้วหัวเราะอยู่ซ้าๆ ฉันทแท้ๆ

แบบนั้นนะ ไม่เอานะ...!

"ฮึ ฮือ ฮือ---"

ฉันทสะอื้นไห้อย่างหนัก กุมมือทั้งสองข้างไว้เหนือเขา

'อยากย้อนกลับไป อยากย้อนกลับไปเมื่อวาน...'

ฉันคิดดังเหมือนจะตะโกนออกมา

อยากย้อนเวลาไปก่อนที่ฮารุกงจะกลายเป็นอย่างนี้...!

ตอนนั้นเอง ที่ฉันเห็นนาโกะจิงกับนัทสีเมะซังอัปาทกใจอยู่ที่ปลายสายตาอันพรำมัว

ตัวฉันซึ่งร้องไห้สะอึกสะอื้นเพราะความทุกข์ใจนั้นไม่รู้ตัวหรอก แต่หนังสือของยูกิจิง...เรชิปีสันสีแดง ซึ่งถูกวางไว้บนโต๊ะเริ่มเปล่งแสงออกมาอยู่

"สุโมโมะ ดูลิ" นาโกะจิงดึงแขนเสื้อฉัน

"อู ฮึก"

"หนังสือส่องแสงอยู่ละ! สุโมโมะ ดูลิ"

"ฮึม ...เอ"

พอหันดวงตาที่พรำมัวไป นัทสีเมะซังก็กำลังเปิดหนังสืออยู่พอดี

"คาถาใหม่กำลังปรากฏขึ้นมา นี่มัน..."

ทันทีที่นัทสีเมะซังมองหน้าหนังสือที่ถูกเปิดออก เขาก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"ไม่จริงน่า... ทิม โฟลนา พรินซิพาทุ? ทำไม คาถาระดับสูงขนาดนี้ถึงได้..."

พึมพำเสียงต่ำเหมือนกับว่า 'ไม่น่าเชื่อ' แล้วนัทสีเมะซังก็สายตาระงัวเงีย

"อาจารย์ หมายความว่ายังไงเธอคะ?" นาโกะจิงว่า

"ฮึม พุดง่ายๆ ก็คือ คาถาใหม่ปรากฏออกมานะนะ จะว่าผิดคาดก็คงได้ ...ตกใจหมดเลยละ"

และนัทสีเมะซังก็อธิบายให้พวกเราฟัง ว่านั่นเป็นคาถาที่ควบคุมได้ยากเสียยิ่งกว่ายาก และก็ แต่หากใช้คาถานั้นล่ะก็ จะสามารถควบคุมเวลาได้

"อาจารย์ ถ้าอย่างนั้น!" นาโกะจิงกระตือรือร้นขึ้นมา นัทสีเมะซังพยักหน้าให้ด้วยใบหน้าลำบากใจ

"ฮึม ถ้าใช้คาถานี้ย้อนเวลาของร่างของยูกิจิงกลับไปถึงตอนที่ตัวจริงยังไม่เปิดเผย ก็น่าจะสมารถทำให้เขากลับไปอยู่ในสถานะ กลางวันเป็นคน กลางคืนเป็นยูกิจิง... หรือก็คือในสถานะเดียวกันกับเมื่อวานได้"

"อะ ฉันจะทำคะ!"

ฉันร้องขึ้นขณะที่นัทสีเมะซังยังพูดไม่จบ

"ถ้าทำให้ฮารุกงกลับเป็นปกติได้ ฉันก็จะพยายามคะ ไม่ว่าจะเป็นคาถาที่ยากขนาดไหนก็ตาม"

นัทสีเมะซังทำท่าครุ่นคิดแป๊บหนึ่ง แต่ในไม่นานก็พูดอย่างสงบ

"นั่นสินะ ตอนนี้มีวิธีนั้นแค่วิธีเดียว คงมีแต่ต้องเสี่ยงดูแล้วละ"

และก็พูดต่อดังนี้ "แต่ว่า คาถานี่มันควบคุมได้ยากจริงๆ เพราะฉะนั้น ลงมือกันในวันจันทร์เพ็ญครั้งต่อไปดีกว่า เพราะพลังของพิภุราเล่จะก่อตัวแข็งแกร่งที่สุดในวันที่พระจันทร์เต็มดวงนะนะ"

นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน

ตอนนี้ ร่างของยูคิจังถูกเก็บรักษาไว้ในกล่อง นอนอยู่บนโต๊ะในห้องพักอาจารย์ โดยไม่สามารถพูดคุย ไม่สามารถขยับตัวได้

จนกว่าจะถึงวันจันทร์เพ็ญ เหลืออีกเพียงสิบวัน ฉันต้องเรียนรู้คาถานั้นให้ได้ภายในเวลานั้น

---จะทำให้กลับเป็นเหมือนเดิมให้ได้เลยนะ

กระซิบในใจ แล้วฉันก็เอาหน้าผากแตะแนบกล่องใส

เมื่อคาบเรียนทั้งหมดจบลง ฉันก็ไปที่แปลงดอกไม้กับนาโกะจังอย่างเคย

ตั้งแต่ที่ฮารุกงกลายเป็นอย่างนั้น ที่จริงฉันรู้สึกทึ่งใจมันไม่สงบเลยสักนิด แต่ว่า ฉันกำลังพยายามใช้ชีวิตประจำวันให้เหมือนอย่างที่เคยเป็นมาให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้อยู่ เพราะฉันไม่อยากทำให้ทุกคนเป็นห่วง ...และเพราะหากไม่ทำอย่างนั้น ฉันจะรู้สึกว่า อะไรบางอย่างที่ซึ่งตรึงอยู่ในตัว จะพังทลายลงโดยไม่เหลือแม้แต่ซาก รวากับเนินทรายริมหาดที่ถูกคลื่นพัดหายไป ขึ้นมา

เราแบ่งงานกัน แล้วก็ตรวจสอบสภาพของดอกไม้ จากนั้นก็รดน้ำ ขณะที่ทำงานอย่างเงิบๆ ฉันก็ถูกเรียกจากข้างหลัง "อาคิฮิเมะจัง"

พอหันหลังไป ก็เห็นยูคิจังยืนอยู่ข้างแปลงดอกซัลเวีย ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเล็กน้อย

"ยูคิจัง?"

ไม่บ่อยเลยที่เธอจะมาชมรมทำสวน มีอะไรกันนะ? ฉันยืนขึ้นอย่างสงสัย

...สภาพปัจจุบันของฮารุกง แน่หนว่าเป็นความลับต่อเพื่อนๆ ในห้อง แต่ว่า สำหรับยูคิจัง ฉันบอกเรื่องราวจริงๆ ไป

ตอนที่ไดยินว่าฮารุกงป่วยในโฮมรูมเมื่อหลายวันก่อน ก็ดูเหมือนว่ายูคิจังจะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่ชอบกลแล้ว พอฉันบอกเรื่องที่เกิดขึ้นจริงให้เธอตอนพัก หน้าเธอก็เปลี่ยนสี "เอ!" แล้วกลอกตาไปมา ด้วยท่าทางตื่นตระหนก

"ฉันคิดว่าคงมีอะไรแปลกๆ อยู่หรอก แต่ไม่คิดเลยว่า会变成เป็นอย่างนั้นไปได้..."

"อืม เพราะฉะนั้น ฉัน ตอนนี้เก็บหายดาไม้ได้หรอก... ก็เลยแข่งขันไม่ได้ละ ขอโทษนะ"

"พูดอะไรนะ! เรื่องพรรคนั้น แน่อยู่แล้วนี่นา"

ยูคิจังพูดด้วยท่าทางโกรธนิดๆ แล้วลดไหล่ลงพร้อมกับลมถอนหายใจยาว และก็พูดด้วยเสียงที่ขมให้ต่ำลงว่า "ยังไงก็ตาม ถ้ามีเรื่องที่ผมทำได้ อะไรก็ตาม บอกมาได้เลย ฉันจะให้ความร่วมมือเอง"

ขอบคุณนะ ฉันจะทำตามนั้นนะ ฉันพูดเช่นนั้นก็จริง แต่ก็คิดอย่างเหม่อลอยว่า คงไม่มีเรื่องที่ผมพึ่งพาได้จริงๆ หรอก เพราะการจะช่วยฮารุกงนั้น ฉันมีแต่ต้องพยายามใช้คาถาให้ได้อย่างเดียวเท่านั้น

เพราะคิดอย่างนั้นด้วย ฉันจึงไม่เข้าใจเหตุผลที่อยู่ๆ ยูคิซังก็มาที่ที่ทำกิจกรรมของชมรมทำสวนเท่าไร ฉันเดินเข้าไปใกล้เธออย่างลังเลๆ

"ยูคิซัง มีอะไรเหรอ...?"

พอถามไป ยูคิซังก็หันหน้าไปทางด้านหลังตัวเองเล็กน้อย

"เธอบอกว่าอยากพบอาากิฮิเมะซัง ฉันเลยพามาหานะ"

"เอ๋? ...อ๊ะ"

พอมองทางที่ยูคิซังชี้บอก ฉันก็สงสัยขึ้น เพราะว่ายูริจังโผล่หน้ามาจากด้านหลังอาคารเรียนอย่างกะล่ำๆ กลั้วๆ นั่นเอง ฉันรีบวิ่งไปหาเธอทันที

"ยูริจัง ไม่เป็นไรแล้วเหรอ?"

"ค่ะ"

โดยที่ยังหลบสายตาดำอยู่ ยูริจังก็พยักหน้าหงิก

ในคืนที่เกิดพายุหมุนขึ้นนั้น ยูริจังซึ่งถูกพาไปห้องพักอาจารย์ไม่ลืมตาตื่นขึ้นจากการหมดสติเสียที ฉันกับนาโกะจึงก็โดนบอกให้กลับบ้านไป "ดีมากแล้ว พวกเธอกลับไปเถอะ" ในเวลาไม่นาน

วันรุ่งขึ้น ฉันได้รู้จากนัทสึเมะซังว่าเขาไปส่งที่บ้านพร้อมกับคุณแม่ว่าก็จริง แต่ตั้งแต่ตอนนั้น ยูริจังก็ไม่โผล่หน้ามาที่โรงเรียนเลย ฉันเลยเป็นห่วงมาก

เมื่อได้เห็นหน้าเป็นครั้งแรกในช่วงหลายวัน ฉันจึงโล่งอกโล่งใจ

"จันเธอ ดิฉันเลย" พอพูดเช่นนั้น ใบหน้าของยูริจังก็บิดเบี้ยวไปแวบหนึ่ง จากนั้นก็เธอหันดวงตาที่เปียกชื้นมาเหมือนดัดสินใจได้

"เอ่อ ฉัน มะ ไม่ว่ายังไงก็ อยากจะขอโทษจริงๆ ค่ะ"

เธอจับชายชุดนักเรียนด้วยสองมือแน่น แล้วยูริจังก็พูดอย่างสุดเสียง

"ขอโทษค่ะ เพราะฉัน... มาหาฮารุซังเลยเป็นอย่างนั้น ขอโทษค่ะ..."

"ยูริจัง"

น้ำตาไหลตกผ่านใบหน้าซีดเผือดลงมา ล่างดวงตาเธอมีรอยดำคล้ำอยู่ ยูริจังคงกลุ้มใจมากมาตั้งแต่ตอนนั้นสินะ... ฉันส่ายหน้าบอกว่าไม่ใช่อย่างนั้นหรอก

"ไม่ใช่ความผิดของยูริจังหรอกนะ"

"สุโมโมะ ซัง แต่ แต่ว่า"

"จริงๆ นะ ขอขอบคุณนะ ที่มาทั้งที่ทรมานใจอยู่แท้ๆ"

"อ... ฮึก ฮึ แง---..."

ยูริจิ้งร้องไห้ออกมาเต็มที่ ฉันค่อยๆ กอดตัวเธอไว้

ที่ฮารุคงกลายเป็นแบบนี้เป็นเพราะอุบัติเหตุ ไม่ใช่ความผิดของยูริจิ้ง ยูริจิ้งแค่พยายามเต็มที่เท่านั้นเอง ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้นหรอก...

ฉันลูบแผ่นหลังที่สะอื้นไห้อย่างซ้ๆ เป็นการปลอบ ยูคิซังกับ นาโกะจิ้งที่อยู่ที่แปลงดอกไม้ด้านใน มองการกระทำของพวกฉันด้วยสายตาเศร้าสร้อย

หลังจากที่ส่งยูริจิ้งที่กลับไปโดยมียูคิซังไปส่งแล้ว วันนั้นฉันก็เลิกทำกิจกรรมชมรมเร็วกว่าปกติเล็กน้อย แล้วกลับบ้าน ...รู้สึกเหนื่อยนิดๆ ยังไงไม่รู้สิ

ตอนเดินผ่านระเบียงสั้นๆ ว่าจะขึ้นไปชั้นบน คุณพ่อก็โผล่หน้ามาจากห้องนั่งเล่น

"โอ้ กลับมาแล้วเหรอ วันนี้เร็วจังนะ"

"อ้อ... กลับมาแล้วค่ะ คุณพ่อ"

คุณพ่อยิ้มให้อย่างเคย และพูดอย่างไม่รีบร้อน

"เมื่อกี้เพิ่งซื้อโมจิรสสัมมาจากโลมัลท์พอดี้ จะทานหน่อยไหม"

"ไม่ดีกว่า หนูไม่หิวนะ ขอบคุณนะค่ะ"

พอหันหน้าไปโดยที่มือยังวางอยู่ที่ราวบันได ก็เห็นคุณพ่อพูดด้วยท่าทางเสียดยเล็กน้อย "จั้นเหรอ?"

"ถ้าจั้น พอถึงเวลาทานข้าวแล้วพ่อจะเรียกนะ"

"อืม"

มองแผ่นหลังของคุณพ่อที่กลับเข้าห้องนั่งเล่น แล้วฉันก็เดินค่อยๆ ขึ้นบันได

"ฟู..."

พอเข้าห้องแล้ว ลมถอนหายใจฉันก็ถูกพ่นออกมาเอง ฉันวางกระเป๋าบนโต๊ะ แล้วเปลี่ยนเป็นชุดลำลองอย่างเชื่องช้า แขนขูดนักเรียนไว้ที่ไม้แขวนเสื้อเพื่อให้ไม่ยับ จากนั้นฉันก็นั่งลงไปบนเตียง

แล้วฉันก็เหม่อไปพักหนึ่ง สมองไม่ค่อยทำงานเท่าไรเลย

ทำอย่างนั้นอยู่สักพัก ฉันก็ได้ยินเสียงลมพัดสั่นกระจกหน้าต่างดังแก๊กๆ

"อะ ไม่ได้สิ ต้องเปิดหน้าต่าง..."

ฉันยืนขึ้นอย่างโซเซ

ถ้าไม่ปลดกุญแจออก ยูคิซังก็จะเข้ามาในห้องไม่ได้ ฉันคิดเช่นนั้นขณะที่ยืนนิ้วไปที่กลอนหน้าต่าง และก็หยุดมือลง

อะ จริงสิ ถึงจะเปิดไป ยูคิซังก็ไม่มานี่นา...

กำลังวังชาหายไปจากขา ดบ ฉันนั่งลงไปก็เก้าอี้หน้าโต๊ะ

ยุกิจัง 'ไม่มา ...เพราะฮารุคังคือยุกิจัง ยุกิจังตัวเล็กๆ จะไม่ยืนบนหนังสือสีแดง ลอยขึ้นๆ ลงๆ เข้ามาพูด "สวัสดี" อีก

ยุกิจัง ...ฮารุคัง

นาฬิกาปลุกเรือนเล็กที่ถูกวางไว้บนโต๊ะ เดินเข้มนอกเวลาตึกๆ

ไม่นาน ฉันก็เลื่อนสายตาไปที่ลิ้นชักในโต๊ะ ที่ชั้นสองนั้น มีหนังสือเล่มหนึ่งอยู่

เรชิปีเวทมนตร์ของยุกิจัง ฉันได้รับฝากมาจากนักทสี่เมะซัง เขาว่า "ตอนนี้ สโมโมะจังเก็บไว้กับตัวน่าจะดีกว่า"

ฉันยึดแขนไปเปิดลิ้นชัก แล้วค่อยๆ หยิบหนังสือออกมา พอรุดนิ้วที่สั่นปกอย่างเบาเมื่อ สัมผัสแข็งๆ เย็นๆ ก็ถูกส่งผ่านมา

ฉันลืงเลแค่ครู่สั้นๆ แล้วก็เปิดหน้าหนังสือออก

หน้านั้นเปิดออกอย่างง่ายดาย ราวกับรู้ว่าฉันต้องการอะไร

ฉันอ่านตัวอักษรที่ถูกเขียนอยู่ในนั้นด้วยเสียงเบา

"ทิม โฟลนา ...พรินชิพาทุ"

ฉันไล่อ่านตัวอักษรอย่างช้าๆ ทีละตัวๆ ราวกับจะสลักมันลงไปໃใจ

หนังสือที่เขียนด้วยภาษาของฟิคุราเล่ ฉันรู้วิธีอ่านตัวอักษรอย่างง่ายๆ แล้วก็จริง แต่ถ้ายุกิจังไม่อยู่แล้ว ฉันก็อ่านอย่างราบรื่นไม่ได้จริงๆ ถ้ายุกิจังไม่อยู่...

"...อีก"

ออยู่ๆ อะไรบางอย่างก็ขึ้นมาจากกันบังของใจ ฉันจึงกำมือแน่นบนหนังสือ

'กลัว... ฉันกลัวจังเลย ยุกิจัง ...ฮารุคัง...'

พอคิดถึงเรื่องราวเบื้องหน้าเพียงคนเดียวแบบนี้แล้ว ฉันก็กลัวขึ้นมาจับใจ

ถ้าเพื่อฮารุคังล่ะก็ ฉันจะทำทุกอย่าง ความคิดนั้นไม่ได้เปลี่ยนไป ...แต่ว่า ยิ่งเวลาผ่านไปมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งกังวลใจมากขึ้นเท่านั้น

คาถาที่ยากขนาดนั้น ฉันจะใช้ได้จริงๆ เหรอ?

ฉันจะทำให้ฮารุคังกลับเป็นร่างเดิมได้แน่เหรอ?

ถ้าหากว่า ฉันทำได้ไม่ดีสักก็ แล้วทำให้ไม่ได้เจอฮารุคังอีกต่อไปขึ้นมา...

มีแต่ความคิดเหล่านั้น ที่วนไปเวียนมาอยู่ในหัว ฉันใช้สองมือปิดหน้าตัวเอง

กลัวเหลือเกิน ฮารุคัง ฉันควรทำยังไงดีเธอ---

"สุโมโมะจัง ใกล้ถึงเวลาทานข้าวแล้วนะ"

ฉันอยู่อย่างนั้นนานขนาดไหนกันนะ ฉันตกใจเมื่อได้ยินเสียงของคุณพ่อที่ตั้งมาจากชั้นล่าง จึงปิดเรซิปลง

พอมองดู นอกหน้าต่างก็มีดสนิทแล้ว เวลาผ่านไปนานแล้วโดยที่ฉันไม่รู้ตัวหรอเนี่ย

"สุโมโมะจัง?"

"คะ ค้า-- ไปแล้วคะ"

จะทำให้คุณพ่อเป็นห่วงไม่ได้ ฉันรีบขี้น้ำแล้วลงไปชั้นหนึ่ง

"วันนี้พ่อทำอาหารอุ่นๆ มีของต้มเป็นหลักตุลละ"

คุณพ่อกำลังเรียงอาหารบนโต๊ะ แล้วตักข้าวใส่จานแล้ว ฉันรับชามที่มีโออุ่นลอยขึ้นมา และหยิบตะเกียบไว้ในมือ ถึงจะไม่ค่อยอยากอาหารเท่าไรก็เถอะ

"...ทานล่ะนะคะ"

"อืม ทานเยอะๆ ล่ะ"

ฉันตักกับข้าวแล้วเริ่มทานทีละน้อยๆ แต่ว่า มือฉันก็หยุดขยับในทันที ออกันแน่นไปหมด คงจะทานไม่ค่อยได้อย่างที่คิดล่ะมัง...

"สุโมโมะจัง ช่วงนี้ไม่ค่อยร่าเริงเลยนะ"

พอฉันเงยหน้าต่อคำพูดที่ได้ยิน ก็เห็นคุณพ่อยิ้มอย่างดูกังวลนิดๆ อยู่

"ระ...หรอคะ"

"พอสุโมโมะไม่ร่าเริง พ่อก็ไม่เป็นสุขเหมือนกันนะ ถ้ายังไง ลองเล่าให้ฟังหน่อยไหม"

"...คุณพ่อ"

อะไรบางอย่างแทบจะพรั่งพรูออกมาในคราวเดียว เมื่อได้ยินคำพูดอันอ่อนโยนที่คุณพ่อตั้งใจพูดให้มีความหมายขึ้น พอรู้สึกตัว ฉันก็พูดออกมาเหมือนจะหาที่พึ่งแล้ว

"คุณพ่อ หนู... หนูไม่เข้าใจเลย ทั้งที่เป็นเรื่องที่มีแต่หนูที่ทำได้แท้ๆ แต่หนูกลับกลัว จนไม่รู้อะไรจะทำยังงี้ดีนะ"

"อืม อืม"

"ทุกคน เป็นห่วงแท้ๆ ทั้งที่มีแต่หนู... ที่ทำได้แท้ๆ หนูควรทำยังงี้ดีหรอ...?"

เรื่องที่ฉันซึ่งร้องไห้สะอึกสะอื้นพูดอยู่นั้น มันไม่ปะติดปะต่อกัน จนฉันคิดว่าคุณพ่อคงไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องอะไร แต่คุณพ่อกลับพยักหน้าให้อย่างนุ่มนวล

"นี่ สุโมโมะจัง ลองค่อยๆ คิดดูนะ ว่าตอนนี้มีอะไรที่ตัวเองทำได้บ้างไหม"

สิ่งที่ตัวเอง ทำได้?

พอฉันกะพริบตาขณะที่จะอื่นอยู่ น้ำตาที่รินอยู่บนขนตาก็ร่วงเฉาะๆ

"ถ้ากลัวละก็ จะกลัวต่อไปก็ไม่ใช่ไรหรอกนะ แคลองคิดว่าสิ่งที่แม่จะกลัวอยู่ก็ทำได้นะคืออะไร จะเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ก็ได้นะ เพราะถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่การทำอะไรบางอย่าง กับการไม่ทำอะไรเลยนะ มันต่างกันลิบลับเลยละ"

"สิ่งที่หนูทำได้..."

ฉันครุ่นคิดตามคำพูดนั้นอย่างช้าๆ

คุณพ่อเฝ้ามองฉันซึ่งจมสู่ห้วงความคิดโดยยังถือตะเกียบอยู่ด้วยสายตาอันอ่อนโยน

หลังทานอาหารเย็นเสร็จ ฉันก็ขึ้นไปยังระเบียบที่ติดกับหลังคา

"เอ เอาตรงไหนดิเนะ?"

ฉันมองซ้ายมองขวาดูรอบๆ ไปมา ในที่สุดฉันก็วางกระถางต้นไม้เล็กๆ ที่อุ้มไว้มองโดยไม่สนว่าจะเป็นตรงไหน และก็ย่อตัวลงหน้ามัน

กระถางนี้ฉันเพิ่งหยอดเมล็ดเมื่อไม่นานนี้เอง จึงไม่เห็นแม้แต่ต้นกล้าเล็กๆ

"เอ่อ ถ้าทำให้เวลาไปข้างหน้าได้ซักนิด ต้นกล้าก็น่าจะงอกขึ้นมาสินะ?"

ฉันชะเง้อมองกระถางข้ามเข้าของตัวเอง พลังเปลี่ยนแหวนให้เป็นคทา

---สิ่งที่ตอนนี้ฉันทำได้ นั่นคือการตั้งใจฝึกใช้เวทมนตร์ จนสามารถช่วยสารคงออกมาได้แน่ๆ ยังไงละ

ฉันน่าจะรู้ดีตั้งแต่แรกแล้วแท้ๆ แต่ใจฉันกลับฝ่อเอาเพราะความกลัว จนไม่สามารถทำกระทั่งเรื่องที่รู้ดีอยู่แล้วได้

ที่จริง ตอนนี้ฉันก็กลัวอยู่ ไม่รู้ว่าจะสำเร็จหรือเปล่า แต่ว่า แคเอาแต่กลัวอยู่เนี่ยคงไม่ได้สินะ? การพยายามอย่างสุดชีวิตเพื่อให้ใช้คาถาได้คล่องนี่ละ คือสิ่งที่ฉันทำได้

"เออละ"

ฉันใส่แรงใจลงนิดๆ เอาคทาแตะที่ขอบกระถาง

"ทิม โพลน่า พรินซิพาทุ"

ซิ่ง เสียงดังขึ้น แล้วตรงกลางของดินที่อัดแน่นในกระถางก็โป่งขึ้นมา

"สะ สำเร็จหรือ? ...อ๊ะ"

ทั้งที่คิดว่าต้นกล้าเล็กๆ สีเขียวโผล่มาแวบหนึ่งแล้วแท้ๆ แต่กระถางกลับกลับเป็นเหมือนเดิมอย่างง่ายดาย พร้อมกับที่แสงซึ่งพรุ้งพรูจากคทาดับหายไป

"อ้าว ไม่จริงน่า"

ให้ลงมืออย่างผิดหวัง อู... ว่าแล้วเขี้ยว คงไม่ตายอย่างนั้นสินะ ก็นัทสึเมะซึ่งบอกว่าคาถานี้
ควบคุมยากมากนี่นา

ถึงจะใจเสียนิดหน่อย แต่ฉันก็ปรับกำลังใจคืนมาทันที

"ถ้าอย่างนั้นก็ ฝึกให้มากกว่านี้เยอะๆ เลย"

แค่ซ้อมใหม่เรื่อยๆ จนกว่าจะสามารถควบคุมได้อย่างคล่องแคล่วก็พอ จนกว่าจะสามารถใช้ได้อย่าง
สมบูรณ์ก็พอ ฉันแตะกระถาง แล้วร่ายคาถาอีกครั้ง

"ทิม โพลน่า พรินชิปาทุ"

ว๊ิง ต้นกล้างอกออกมา แต่แค่เห็นปุ๊บมันก็กลับหายไปอีกครั้ง

"อ๊ะ อีกแล้ว... เอาอีกครั้งหนึ่ง"

ที่มุมหนึ่งของระเบียบมิด ฉันฝึกซ้อมครั้งแล้วครั้งเล่า โดยมีกระถางต้นไม้อเล็กๆ เป็นคู่ซ้อม

---ตั้งแต่ตอนนั้น จนกว่าจะถึงวันแห่งโชคชะตา ฉันก็ตั้งใจหาเวลาอย่างใส่ใจ ใส่ใจมากๆ

ฉันหยุดทำกิจกรรมชมรมฟักหนึ่ง เพราะฉันอยากทุ่มเทเวลาที่ว่างให้กับการฝึกใช้คาถาให้มากที่สุด
เท่าที่ทำได้ แล้วฉันก็พยายามทานข้าวให้ได้ เพราะคิดว่าต้องไม่ให้ร่างกายทรุดโทรม และในเวลาพัก
ฉันก็พาตัวเองไปยังห้องพักอาจารย์นับครั้งไม่ถ้วน ...เพื่อพบกับคนสำคัญของฉัน

"สวัสดีจ๊ะ ฮารุคุง"

ฉันเรียกด้วยเสียงค่อย แล้วแตะกล่องกระจกเบาๆ

ยูกิจัง... ฮารุคุง วันนี้ก็ยังคงนอนเฝ้าอยู่ในกล่องเล็กๆ อย่างเงิบเขี้ยว ฉันปิดตาลง แล้วเอาหน้าผาก
เข้าแนบกล่องอันเย็นเฉียบ เหมือนกับจะภาวนา

...นี่ ฮารุคุง ฮารุคุงตอนนี้อยู่ในที่แบบไหนหรือ?

กำลังฝันอะไรบางอย่างอยู่ในร่างของยูกิจังรีเปล่านะ หรือว่า กำลังหลบลี้ขนาบที่ไม่แม้กระทั่งฝันจัน
หรือ?

เสียงของฉันจะไปถึงไหมนะ เสียงของทุกคนล่ะ?

...นี่ ทุกคนรอฮารุคุงอยู่นะ

ฮารุคุง ฮารุคุง ฉันจะพยายามนะ เพราะฉะนั้น ได้โปรด กลับมาที่เถอะ...

และในที่สุด วันนั้นก็มาถึง

คืนที่อากาศหนาวเหน็บ

อากาศที่เย็นเฉียบ เต็มไปด้วยความเหน็บหนาวราวกับจะทิ่มแทง มันเข้ามาทั่วร่างกายจากบริเวณเท้า

และดันคอฉัน

บนท้องฟ้า พระจันทร์เต็มดวงเปล่งแสงขาวซีดออกมาพลาจมองดูโลกเบื้องล่างอย่างเงิบสงบน
บริเวณกลางสนามโรงเรียน ฉันยืนอยู่กับทุกคน นัทลีเมะซังกับนาโกะจัง ยูคิซัง และยูริจังก็อยู่ด้วย
นัทลีเมะซังที่วาดวงเวทขนาดใหญ่ลงบนพื้นเสร็จแล้ว ยึดหลังขึ้นหันมามองทางฉัน

"ถ้าอย่างนั้น จะเริ่มกันเลย... แต่ก่อนหน้านี้ อากิฮิเมะซังกับยาเอโนะซัง ช่วยทานี่หน่อยได้ไหม"
พูดแล้วนัทลีเมะซังก็ยื่นมือออกมา โดยมีของที่เหมือนกับลูกอมอยู่บนมือสองอัน

"อาจารย์ นี่คือ?"

นาโกะจังยื่นหน้าไปดู

"ยาที่ทำให้มนุษย์ของโลกนี้รู้ความลับของทสึวานูกิคุงได้... เรียกว่าอย่างนี้ละมัง ทั้งสองคนรู้ตัวจริง
ของยูกิจังเข้าแล้วนี่นะ ถ้าไม่ทานสิ่งนี้ไว้ตอนนี้ละก็..."

"ถึงจะกลับมาเหมือนเดิมได้ ทสึวานูกิก็ต้องกลายเป็นตุ๊กตาอีก?"

"ถูกต้อง" นัทลีเมะซังพยักหน้า

"แต่ว่านี่ก็เป็นของชั่วคราวนะ ฤทธิ์คงอยู่ประมาณหนึ่งเดือนได้"

"ถ้าอย่างนั้น ก็ต้องเก็บหายาดหายาดสุดท้ายภายในเวลานั้นสินะคะ"

พอฉันพูด นัทลีเมะซังก็พยักหน้าให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง

ฉันกับนาโกะจังมองหน้ากันครู่เดียว แล้วก็ยื่นมือไปคว้าลูกอม

...หายาดแห่งดวงดาว ต้องรีบเก็บมันสินะ ฉันจดจำไว้ในใจอย่างมั่นคงขณะที่เอาลูกอมที่ได้รับมาเข้าปาก

พอเห็นแน่ชัดว่าพวกฉันทานลูกอมหมดแล้ว นัทลีเมะซังก็เข้าไปในวงเวทขนาดใหญ่ และวางยูกิจังกับนาฬิกาเล็กๆ ไว้ตรงกลาง

"อากิฮิเมะซัง นาฬิกานี้เป็นจุดหมายของเวลาที่จะย้อนกลับนะ เธอจะย้อนเวลากลับไปถึงก่อนที่จู่จะรูปร่างจริงของยูกิจังนะ เข้าใจไหม"

"ค่ะ"

ฉันพยักหน้า แล้วเปลี่ยนแหวนเป็นคทา แล้วก็เปลี่ยนชุดเป็นชุดที่ได้รับมาจากคุณแม่

"สปีรีโอ โรซา บลอสซัม"

เสื้อผ้าเปลี่ยนไปในพริบตาพร้อมกับแสงสว่าง ฉันก้มมองชุดวันพีชสีครีมที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี แล้วก็อธิษฐานในใจ คุณแม่คะ ได้โปรด ปกป้องฉันด้วย...

"สโมโมะซัง รอเดี๋ยวค่ะ"

ตอนที่ฉันเตรียมใจและกำลังจะเข้าไปข้างหน้ายูกิจัง ยูริจังก็เข้ามาหาฉัน เธอคันในกระเป๋ แล้วยื่นขวดเล็กๆ ที่ใส่ของเหลวบางอย่างอยู่ออกมา

"คือว่า กรุณาใช้สิ่งนี้เถอะค่ะ"

"นี่คือ?"

"เหมือนเครื่องรางที่เพิ่มพลังเวทค่ะ ฉันปรุงมันขึ้นมาค่ะ ถึงอาจจะไม่มีผลมากนักก็เถอะ..."

พูดแล้วเธอก็หยดของเหลวในขวดใบเล็กลงในคทาฉันหลายหยด แสงจางๆ มีสีคล้ายสีดอกซากุระแพร่กระจายอย่างนุ่มนวลไปทั่วคทา แล้วก็หายไปทันที

"สิ่งที่ฉันทำได้มีแค่นี้ค่ะ ได้โปรดช่วยมาหาสารข้างด้วยนะคะ"

ยูริจังพูดอย่างสุดใจ แล้วก็มึนศีรษะปะหลก

"ยูริจัง"

ออกันร้อนผ่าว ฉันแตะแขนของยูริจังที่กัมหน้าลงเบาๆ

"ขอบคุณนะ ฉันจะพยายาม"

พอยิ้มพูดเช่นนั้น ยูริจังก็ยิ้มตอบ "...ค่ะ" ด้วยใบหน้าที่แทบจะร้องไห้ออกมาแล้ว

แสงจากดวงจันทร์ที่สว่างจนน่ากลัว สาดส่องมายังวงเวท

คืนอย่างนี้ พลังเวทอาจจะแข็งแกร่งขึ้นจริงๆ ก็ได้ ฉันคิดเรื่องแบบนั้นขณะที่ยืนอยู่กลางวงเวท ทุกคนเฝ้ามองฉันด้วยท่าทางเป็นห่วงจากที่ที่ห่างออกไปเล็กน้อย

ยูริจัง นาโกะจัง ยูคิซัง นัทสึเมะซัง ทั้งทุกคนในห้องที่ไม่อยู่ที่นี่ตอนนี้ด้วย...

'ฮารุคุง ทุกคนกำลังรอฮารุคุงกลับมาอยู่นะ?'

ฉันปิดตาลงครู่สั้นๆ สูดลมหายใจเข้าไป แล้วหันคทาไปยังร่างเล็กๆ ที่ขณะนี้ไม่ขยับตัว และเปล่งเสียง

"ทิม โฟลน่า พรินซิพาทุ!"

วินาทีนั้น คทาก็เปล่งแสงออกมา ลวดลายของวงเวทที่ถูกเขียนไว้บนพื้นดินลอยขึ้นมาด้วยสีขาวซีด เข้มของนาฬิกาปลุกค่อยๆ เริ่มหมุนย้อนกลับ

'ย้อนไป ย้อนสู่อดีต...'

ฉันจับจ้องอย่างแน่นิ่งยังยูกิจังและนาฬิกาเรือนเล็ก และเปล่งเสียงร้องในใจอย่างสุดชีวิต

'ย้อนไปให้ไกลกว่านี้ จนถึงตอนก่อนที่ฉันจะรู้ตัวจริงของยูกิจังเข้า จนถึงช่วงเวลาอันแสนสุข ได้โปรดย้อนกลับไปที่...!'

"อะ... อึก!"

ไม่นาน คทาก็เริ่มสั่นพลาบ

มันสั่นริกๆ ยิ่งกับจะบินออกไปจากมือถ้าฉันปล่อยแค่คนเดียว

ยิ่งเวลาย้อนกลับมาเท่าไร แรงสั่นก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ว่า ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นกับยู
ก็จิ้ง

ฉันกุมมือทั้งสองอย่างเอาเป็นเอาตาย

"ทิม โฟลนา พรินซิพาทุ...!!"

ฉันกล่าวคาถาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

แรงสั่นจากคทาไม่ลดลงเลย แทนที่จะลดลง มันกลับกลายเป็นเหมือนสิ่งมีชีวิตที่คลุ้มคลั่งซึ่งกำลัง
พยายามสลัดหนีอย่างบ้าระห่ำไม่มีผิด

มือฉันแทบจะหลุดจากคทาเพียงแค่ขยับตัว เหงื่อเย็นๆ ไหลผ่านแผ่นหลัง

ร้อน...! ประกายไฟกระจายออกมาจากคทา ดังเปรี้ยะๆ

'ตอนนี้ ย้อนกลับไปขนาดไหนแล้วนะ...?'

เข็มของนาฬิกานั้น ยิ่งสติฉันหาลงไป ฉันก็ยิ่งเห็นมันกระดิกไปแค่คนเดียวเท่านั้น

แต่ว่า อา มาถึงสองวันก่อนแล้ว อีกแค่คนเดียว แค่คนเดียวเท่านั้น...!

ตอนที่คิดเช่นนั้น ฉันก็ถูกพลังอันรุนแรงเหลือคณากระชากคทาจนแทบหลุดมือ จนฉันส่งเสียงกรีดร้อง
ขึ้น 'ไม่ได้นะ ยังไม่เสร็จเลยแท้ๆ!'

'ขอร้อง อีกแค่คนเดียว... อีกแค่คนเดียวจริงๆ...! ฮาร์คง...!'

ฉันตะโกนในใจ ตอนนั้นเอง

"ไม่เป็นไรหรอกจะ"

ฉันรู้สึกถึงบรรยากาศที่อบอุ่นอ่อนโยนในจับพลัน มือของใครบางคนที่ยื่นมาจากข้างหลังอย่างแผ่ว
เบา วางทับบนมือฉันควบคุมพลังของคทาให้ ทำให้ใจฉันลึกลง

พอหันหน้ากลับไป ก็มีหญิงสาวซึ่งมีรอยยิ้มอันงดงาม มาอยู่ข้างหลังฉันตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

"เอ..."

ฉันเหม่อไปแวบหนึ่งเพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้นกันแน่

'คนคนนี้เป็นใครนะ? ทำไมถึงอยู่ที่นี้ ...เอ? แต่ว่า ความรู้สึกแบบนี้ เหมือนเคยเจอ...'

หญิงสาวยิ้มให้ฉันด้วยดวงตาอันอ่อนโยน ฉันรู้จักคนคนนี้จริงๆ ด้วย ความอบอุ่นที่ราวกับจะห่อหุ้มฉัน
เข้าไป ฉันก็เคยสัมผัสมาก่อน นี่มัน...

ตอนนั้นเอง ความทรงจำอันเลือนรางในวัยเด็กก็ย้อนกลับมา ฉันถอนหายใจเฮือก

"หรือว่า คุณจอมเวทที่ช่วยฉันเมื่อก่อน...?"

"ดูสิ เห็นมั๊ย 'ไม่เป็นไรแล้วละ"

"เอ๋? ...อ๊ะ!"

ฉันได้สติคืนด้วยเสียงของหญิงสาว

รู้ตัวอีกที แรงสั่นของคทาก็สงบลงแล้ว ไม่น่าเชื่อเลย เมื่อก็ยังอาละวาดเสียขนาดนั้นแท้ๆ

"คะ คุณคือ..."

"อีกแค่ชนิดเดียวจะ เฟ่งสมาธิไว้"

'คะ คะ'

การกระตุ้นอย่างนุ่มนวล ทำให้ฉันหันหน้าไปยังศูนย์กลางวงเวทใหม่ และก็เห็นเข็มนาฬิกาหมุนย้อนกลับอย่างรวดเร็วในสายตา สุดยอดเลย หมุนใหญ่เลย...!

เบื้องหน้าตัวฉันที่ตกใจ เข็มนาฬิกาขยับหมุนเป็นวงไปเรื่อยๆ รวกับว่าความลำบากเมื่อครู่เป็นเรื่องโกหกอย่างไรอย่างนั้น

และในที่สุด มันก็ส่งเสียงติ๊ก และชี้ที่เวลาซึ่งเป็นเป้าหมาย

"สำเร็จแล้ว...!"

พร้อมกับที่ฉันร้องอย่างไม่รู้ตัว แสงที่เปล่งออกมาจากคทาก็ส่งเสียงวิ้งดังไป

"ทะ ทำได้แล้วคะ เอ่อ ...เอ๋"

ทันทีที่หันหน้ากลับไป ฉันก็พูดอะไรไม่ออก

หญิงสาวหายไปแล้ว แม้จะรีบมองไปมารอบๆ ใกล้เคียง ก็ไม่มีใครอยู่เลย

มะ หมายความว่ายังไง...?

'ความฝันหรือ? แต่ว่า เมื่อไหร่...'

ตอนที่ฉันเริ่มสงสัยงงววย ก็ได้ยินเสียงครวญครางเบาๆ "อะ อือ..." จึงได้สติขึ้น

จริงสิ นี่ไม่ใช่เวลาสนเรื่องนั้นสักหน่อย ฉันรีบวิ่งเข้าไปหาร่างกายเล็กๆ ที่ขยับไปมาทันที

"ฮารุคุง! ไม่สิ ยูกิจัง จะ จำฉันได้ไหม?"

ฉันกอดยูกิจังขึ้นแล้วลูบแก้มเบาๆ ยูกิจังส่ายเข่าอันใหญ่และลืมหูลืมตาขึ้น

"อืม...อะ เอ๋ ...สุโมโมะ?"

ทันทีที่เห็นดวงตาที่ดูง่วงเหงาหาวนอน หันมาหา ใจฉันก็ร้อนผ่าวขึ้น

และจากนั้น น้ำตาก็เริ่มปริ่มขึ้นมา ยูกิจึงกลับมาแล้ว...!

"ยูกิจึง!"

"เอะ เอ้!? กะ เกิดอะไรขึ้นเหรอ? วะ หวๆ!"

ยูกิจึงถูกฉันทกอดแน่นอย่างกะทันหัน จึงกะพริบตาอย่างงวยงง ทุกคนที่เฝ้ามองอยู่ด้านหลังต่างก็วิ่งเข้ามาหา

"ดูเหมือนจะกลับมาได้ปลอดภัยดีนะ เจ้าแคะ"

"คุณแคะ 'ไม่เป็น'ไรนะ?"

"อู แง---! โชคดีจริงๆ ค่ะ โชคดีจริงๆ"

"เอะ เอ้? ยูคิ ยาเอโนะ แล้วยังยูริอีก กะ เกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย?"

"เฮ้อๆ ผมก็อยู่ด้วยนะ ดีจังนะ ยูกิจึง"

"เอ๋ อาจารย์ศิขาราก็คือด้วย!? อะไรงันแน่ครับเนี่ย?"

ยุคจึงถูกห้อมล้อมไปด้วยรอยยิ้มของทุกคน จนไม่รู้จะทำตัวยังไงดี ทำดีมีแต่ทำคุณเล็ก ๆ พับ ๆ นั้นไม่เปลี่ยนแปลงเลย... ฉันเองก็ร้องไห้พลาญยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว

"สุโมโมะ?"

ฉันลอบศรัทธาที่มองรอบ ๆ ไปมาดูสับสนเบา ๆ

"เฮะ ๆ คือว่า ...จากนี้ไป ตอนเป็นฮารุกงก็เรียกฉันว่าอย่างนั้นด้วยนะ"

"เอ๋...?"

"เรียกว่า สุโมโมะ นะ สัญญากับฉันไว้แล้วนี่ ฮารุกง"

เอ๋ เอ๋ ทำทางตื่นตระหนกนั้นน่าดีใจจนแทบทรมาน ...และนำโหยหาเหลือเกิน

'ดีจริงๆ ดีจริงๆ...'

หลังจากนั้นฉันก็เพียงแค่น้ำตาแห่งความดีใจไหลออกมาโดยที่ยังกอดยุคก็จ้องอยู่ ขณะที่ได้รับการสนับสนุนจากอ้อมแขนอันอบอุ่นของทุกคน

***

---ครู่หนึ่งหลังจากที่สุโมโมะใช้เวทมนตร์อันยากยิ่งสำเร็จด้วยดี และตื่นเดินยินดีกัน

ศิขารากิ นัทสึเมะซึ่งเฝ้าดูเหตุการณ์ทั้งหมดจากด้านหลังเหล่าสาวน้อย กลับไปยังห้องพักอาจารย์โดยลำพัง

เขาปิดประตูด้านหลัง ถอนลมหายใจอันเหนื่อยล้าดังฟู่ ดึงเก้าอี้ออกมาจากใต้โต๊ะแล้วนั่งลง และพึมพำอย่างเนือยๆ

"ยัง'งก็ สำเร็จได้ด้วยดี... จันทร"

"ก็แน่นอนอยู่แล้ว ลุงสาวของฉันนี่นา!"

ราวกับจะตอบคำพึมพำของนัทสึเมะ เสียงอันสดใสของใครบางคนดังขึ้น และพร้อมกันนั้น ก็ปรากฏหญิงสาวคนหนึ่งขึ้นมาในห้อง

ดวงตาที่ดูฉลาดเฉลียว ซึ่งมีประกายของการหยอกล้ออยู่ หญิงสาวที่เดินฉับๆ ในห้องเหมือนคุ้นเคยอยู่แล้ว สวมหมวกทรงคล้ายจันทร์เสี้ยว และชุดวันพีชสีครีมอยู่

ชุดเหล่านั้น เป็นชุดเดียวกับที่สุโมโมะและยูริใส่ตอนเก็บหยาดแห่งดวงดาว หากว่าสุโมโมะอยู่ที่นั่นละก็ จะต้องร้องแบบด้วยความตกใจแน่ๆ 'คุณจอมเวทเมื่อตอนนั้นนี่นา'

"อา... ขอขอบคุณมากครับ"

โดยไม่ตกใจกับร่างของหญิงสาวที่อยู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้น นัทสีเมะหันหน้าไปด้วยรอยยิ้มเพื่อนๆ

"ต้องขอบคุณพี่ ที่ทำให้ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีครับ"

"อย่าเลยๆ ที่จริงฉันก็ไม่ได้ทำอะไรมาด้วย"

หญิงสาวยิ้มไหล่ แล้วยิ้มบางๆ โดยเอามือป้องปากเหมือนจะบอกความลับ

"ที่จริงนั้นนะนะ สุมิโมะใช้พลังของตัวเองทำแทบทั้งหมดเลยละ"

"เรื่องนั้น ...สมแล้วสินะครับ"

นัทสีเมะทำท่าขื่นชม หญิงสาวหัวเราะ หึหึหึ ไปด้วยท่าทางหยอกล้อ

"ได้ๆ นี่ยอดเลยเนอะ ไม่เจอแค่แป๊บเดียว ก็โตเอาๆ เลยละ ขนาดหน่อไม้ยังตกใจเชียวนะ"

"เอาไปเทียบกับหน่อไม้เดียวก็นอนโกรธหอรอกครับ"

"เอ--? มันอร่อยนี่นา ไม่เห็นเป็นไรเลย"

หญิงสาวหัวเราะฮาๆ แล้วยกแขนทั้งสองขึ้นซ้ำๆ บิดตัวให้หายเมื่อย และก็เอามือทั้งสองนั้นลงวางที่สะโพกอย่างกระฉับกระฉ่ง

"เออละ! ฉันฉันทกลับละ มีธุระเพียบ แล้วก็อยากเห็นหน้าเซย์ชิโร่จังด้วย!"

"กลับแล้วหรอครับ? ยุ่งไม่เปลี่ยนเลยสินะครับ ...ขอโทษด้วยครับที่วันนี้ให้มาเสียใจ"

พอนัทสีเมะก้มศีรษะลง หญิงสาวก็หัวเราะดังลั่น

"ไม่ต้องนา นานๆ ที่ได้ใส่ชุดตอนสาวๆ ก็สนุกดีด้วย แล้วยังได้เห็นเรเดิ้ลที่ตัวเองเคยใช้เมื่อก่อนถูกนำมาใช้อีก ก็ดีใจแล้วละ"

"อย่างนั้นหรอครับ"

"ใช่แล้วละ~ ถ้าเธอเป็นสเตล่า เวเบอร์ละก็ ต้องเข้าใจเรื่องพวกนี้ไว้นะ"

นัทสีเมะถูกตีหลังดังป๊าๆ โดยไม่เกรงใจ จนแทบกระอัก

"จริงๆ เลย... ผมสู้พี่ไม่ได้จริงๆ นะเนี่ย"

"ใช่ๆ ยิ้มอย่างนั้นแหละ!"

"เอ?"

"เธอนะนะ ทำหน้าขี้นมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้วรู้มั๊ย? ไม่ได้ๆ ทำหน้าแบบนั้น สุมิโมะก็กังวลหมดสิ"

พูดแล้วก็ตีหลังนัทสีเมะ ป๊าบ! อีกครั้งส่งท้าย ยิ้มอย่างร่าเริงและหญิงสาวก็หายไปราวกับสายลมพร้อมเสียง "ไปก่อนนะ!"

"...เป็นคนเหมือนพายุได้ฝุ่นเหมือนเคยเลยน้า"

นัทสีเมะยิ้มเพื่อนๆ แล้วลุกขึ้นยืนหน้าโต๊ะ

เขาเดินไปหาหน้าต่างที่เปิดอยู่ประมาณครึ่งบาน กอดอก แล้วพองโหล่งไป

นอกหน้าต่าง มีต้นไม้ใบหญ้าซึ่งยืนต้นตามแนวอาคารเรียนกำลังเอนลู่ไปตามลมดังแกรๆ จากตรงนี้มองไม่เห็นก็จริง แต่พวกสุโมโมะคงยังแบ่งปันความยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งอยู่กระมัง?

นัทสีเมะครุ่นคิดอย่างหนัก ทว่า...ในไม่นานเขาก็ถอนหายใจด้วยท่าทางหดหู่เล็กน้อย

"ถ้าหลังจากนี้... สุโมโมะคงไม่ต้องเสียใจอีกก็ดิลิ"

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>